

TÖLGYFA MESE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdő. Az erdőben mindenféle fa volt, sokféle bokor, cserje, virágok, fűfélék, gombák. A föld felszínén és a föld alatt is sok-sok állat élt. Együtt éltek: mindenkire szükség volt, mindenkinek feladat volt.

Nyár végén hullott a földre az a makk, amelynek életéről mesélni szeretnék, mert a belőle lett tölgyfa én vagyok.

Amikor a földre hullottam, már volt avar, de még fű és virág is illatozott az erdőben. Hosszú ősz volt, így még sokáig élveztem ezt a helyzetet. Egyik nap nagy dübörgéssel vaddisznók érkeztek, akik – mivel imádják a makkot – jól belakmározta. Sok testvérem odaveszett, de én megmenekültem.

A napsütés után végre az eső is megérkezett. Addigra – bár a meleg napsütés jólesett - már nagyon szomjas voltam, így az eső az életemet mentette meg. Jól tele ittam magamat, megduzzadtam, és másnap elindult a gyökerem a föld felé. Annyira jól esett végre a sok mozdulatlanság után ez a mozgás, hogy innentől kezdve minden nap nyújtóztam lefelé. Erre többen bíztattak, akikről nem tudtam, hogy kik, de a hangjuk és biztatásuk jól esett:

„Nyújtózz, kicsi makk, nyújtózz minél mélyebbre, hogy jó erős fa legyél!”

Ahogy mentem lefelé a sötétben érdekes világot láttam: bogarakkal, majd később gilisztákkal találkoztam. Itt maradtam egy kicsit, mert annyira barátságosak voltak. Ahogy tekeregtek körülöttem, csiklandozták a gyökeremet, de a legérdekesebb az volt, amikor megmutatták a kertjeiket. Ezek a kertek a járataikban voltak, ide húzták le a levéldarabkákat. Ezek a leveleken gombákat termesztettek, amelyek a levelekből finom eledelt gyártottak.

Aztán egyszer csak ezt mondta a már ismerős, rejtélyes hang:

’Gyerünk kicsi makk, most már a karjaidat is nyújtóztasd meg, és indulj a fény felé!’

Így elindultam felfelé is, és ahogy emelkedtem, a karjaim ágakká alakultak, az ágak végén kicsi levélkék jelentek meg. Egyikre rászállott egy hétpettyes katicabogár. Ő lett az első barátom. Aztán körülnéztem, és végre megláttam azt a helyet, ahol élek.

Körülöttem sok tölgyfa volt már, kicsik és nagyok, és mindannyian egy mély barázdás kérgű, széles törzsű, 35 m magas tölgyfa szomszédságában, akit mindenki nagyon tisztelt. Mindenki vidáman köszönt nekem, gyorsan a barátjukká fogadtak.

Először bemutatkoztak: innen tudtam, hogy ki mennyi idős. Minden reggel vidáman üdvözöltek, a nap folyamán tanítottak, esténként meséltek.

Közben a nappalok rövidültek, egyre hidegebb lett a levegő, a fák lehullajtották a leveleiket. Ezek alá bújt be katicabarátom, hogy átaludja a telet.

Mi fák is minden nap egyre többet aludtunk, míg végül téli álmra hajtottuk a fejünket. Utolsó emlékem az első télből az volt, amikor fehér pelyhek hullottak rám, és egy nagy fehér dunyha betakart.

A nagy alvás után arra ébredtem, hogy a napfény melegíti a száramat, és éreztem a gyökereimen végig az éltető vizet. Onnan kezdve minden nap hamarabb ébredtem, egyre többet mozogtam lefelé és felfelé is, miközben az egész erdő egyre elevenebb lett: bogarak, madarak repkedtek körülöttem, majd más állatok is körbesétáltak.

Egyre erősebb lettem, egyre magasabb, egyre több ággal, az ágakon levéllel. Egy napsütéses reggel katicabarátom is megjelent, akivel örömmel üdvözöltük egymást.

Nagyon csodálkoztam a saját és a többiek változásán. Ezekben a hónapokban, a 'Nagy növekedés időszakában' minden élőlény nagyon elfoglalt és izgatott volt. Sokan párt kerestek, amit nem is értettem, hogy miért tesznek.

Katicabarátom is bemutatta menyasszonyát, és elmentek, hogy együtt egy családban éljenek. Vele többet már nem találkoztam, de sok-sok katicagyerekekkel igen.

A napok egyre melegebbek lettek, egyre több virág jelent meg, és ezeknek annyira jó illatuk volt, hogy sok rovar gyűlt körénk. Utánuk sok madár is jött, akik a magasabb fákon fészket raktak, és hamarosan megjelentek a fiókák is.

A 'Nagy meleg időszakában' az idősebb tölgyfák is virágot hoztak, de én és a kisebbek még nem. Amelyik fán volt fészkek, ott a fiókák növekedtek. Nagyon szerettem ezt az időszakot, mert ilyenkor még este is meleg volt. A szél csak a magas fák tetejét érte, és sok esőnek kellett leesnie ahhoz, hogy a nagy fák lombjain átcsepegve hozzánk, kisebb fákhöz is juthasson elég víz. De nem panaszkodtunk, mert a nagyobbak védték a kicsiket a viharban.

A 'Hulló falevelek időszakában' minden fa elkezdte elengedni a leveleit, kivéve a fenyők. A levelek mellett termések is hullottak, így makkok is. Tudtam, hogy a szerencsésebbekből lesznek újabb fatestvéreim.

Sok évet éltem meg, közben sok testvérem pusztult el: van, aki nem eresztett elég hosszú gyökeret, így kicsavarta egy vihar, vagy nem jutott elég vízhez, így kiszáradt. Volt, akit vaddisznók vagy őzek rágtak meg.

Amíg felnőttem, sok mesét hallottam az őseinkről. Volt, akit messzi vidéken körbetáncoltak és ünnepeltek. Volt, akinek kérgéből gyógyszert készítettek. Volt, akiből hajót, házat, bútorokat készítettek. Volt, akinek törzséhez imádkozni és gyógyulni jártak az emberek. Minden őszámra büszke vagyok.

Évekkel később lett két új barátom, akiktől már soha többé nem váltam meg. Az egyik volt a fagyöngy, akinek a híre nem volt jó, így azt mondták, hogy óvakodjak tőle, mert csak kihasznál, de én nem bántam meg a barátságunkat, mert onnantól kezdve sok ember csodaként nézett rám, és még nagyobb gyógyítónak nevezett.

A másik egy mókus volt, aki egy rajtam keletkezett oduban lakott. Egy idő után az egyik gyereke költözött be utána.

Rajtuk kívül még bogarak és madarak is látogattak (a szarvasbogarak pl. minden ősszel eljöttek, és megmutatták, hogy mekkorát nőtt a szarvuk, de 2 hétnél tovább nem maradtak).

Ha az erdőnkben jársz, gyere és látogass meg! Nézd meg mekkora lettem, ülj le a törzsemhez, és érezd a nyugalmat adó energiámat! Még akár át is ölelhetsz! Ott leszek, és várok rád.